

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๐

เหมือนช้างใหญ่ตัวเข้าสู่สงคราม

นี่ก็ไปทอดกฐินวัดโพธิสมภรณ์ วันที่ ๑๘ ได้เงินเท่าไร (๘,๐๕๓,๙๖๔ บาท เจ้าคะ) ปีนี้ไม่ได้ไปทางอำเภอบ้านแพง อำเภอบ้านแพงเราไปทอดให้ประจำมาหลายปีแล้ว ไปทอดสองวัด วัดใต้กับวัดบนเขา ไปทั้งสองกองๆ แต่ปีนี้ทอดที่วัดโพธิ์ไม่ไปทางโน้น เราสงเคราะห์โลกเท่านั้นเราไม่เอาอะไร หมุนตัวเป็นเกลียวอยู่นี้แต่ไม่เอาอะไรช่วยโลกทั้งนั้นแหละ ที่จะเอาส่วนตัวไม่มีเลย เรียกว่าไม่มีเลย ช่วยโลกทั้งนั้น ได้ที่ไหนมากี่เฉลี่ยทางโน้นทางนี้ๆ สำหรับเจ้าของไม่เอาอะไร ทางหัวใจก็พอแล้วบำเพ็ญธรรมมา

การศึกษาเล่าเรียนเป็นภาคความจำ เป็นปากเป็นทาง ภาคปฏิบัติเป็นภาคที่ตัดดวงเอาดอกเอาผลเรื่อยๆ มา นี่ก็ภาคปฏิบัติเอาดอกเอาผลเรื่อยๆ มาจนกระทั่งปัจจุบันนี้ เรียกว่าพอ ทางภาคปฏิบัติก็พอ ในหัวใจเราพอ ธรรมเราก็ไม่หา เคยได้ยินไหมคำพูดเช่นนี้ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วหาอะไร นี่ละที่ว่าหาธรรม หาธรรมเข้าสู่ใจ ที่นี้ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วก็ไม่ต้องหา พอ อยู่โน้นแหละ และพอด้วยความเลิศเลอเสียด้วย จะเอาอะไรมาเพิ่มเติมส่งเสริมหรือตัดออกไม่ได้ พออย่างเลิศเลอ นั้นธรรมพอภายในใจ ใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วพอ

นี่ก็ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยจนถึงขั้นนี้ละ เรียกว่าธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วพอ หาธรรมเราก็ไม่หา ทุกวันนี้ไม่หา เพราะธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้ว แต่ก่อนหาธรรมแทบเป็นแทบตาย ที่นี้เวลาธรรมเข้าสู่ใจพอแล้ว ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันที่นี้ไม่หาละ พูดให้เปิดเผยอย่างชัดเจน เขาหาสมบัติเงินทองข้าวของได้ก็บาทเขาก็มาเล่าสู่กันฟัง วันนี้ได้เท่านั้นบาทเท่านั้นบาท เราหาอรรถหาธรรมได้เท่าไรๆ เราก็พูดได้เหมือนโลกเขา

นี่เราก็หาธรรม หาตั้งแต่ตะเกียกตะกายมาจนกระทั่งถึงขั้นพอ เรียกว่าหาธรรมพอ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันแล้วเรียกว่าพอ ไม่หาชาตินี้ชาติที่เราพอแล้วทุกอย่างเราไม่หาอะไรเลยละ ธรรมเราก็ไม่หา เพราะธรรมกับใจเป็นอันเดียวกัน ถ้าว่าเงินทองนี้เราก็ไม่หาเขาเอามาให้เอง ให้เท่าไรเราก็ออกเท่านั้นๆ เราไม่เอา เราพอทุกอย่างแล้วไปด้วยความผาสุกเย็นใจ เราไม่วิตกวิจารณ์ในการเป็นการตายการไปอยู่ที่ไหน ขึ้นสูงหรือลงต่ำเราหมดความสนใจ คือพออยู่กับใจดวงเดี๋ยวนี้แล้วกระจายไปหมด พอทั่วโลกธาตุซึ่งเป็นแดนสมมุติ พอแล้วทุกอย่างเราไม่หาอะไร

เกิดมาในชาตินี้เรียกว่าหาจนพอ หาเต็มเม็ดเต็มหน่วย หาแทบล้มแทบตาย ที่นี้มาถึงขั้นพอแล้วไม่หา ธรรมก็ไม่หา ทุกอย่างไม่หา มีแต่ความเมตตาครอบโลกธาตุ มีเท่าไรออกหมดๆ สำหรับวัดนี้ไม่มีเก็บ มีเท่าไรออกความเมตตา เมตตาปิดกวาดออกๆ หมดเลยไม่มีเหลือ ไม่ว่าจะตูปัจจัยไทยทานสิ่งต่างๆ ในวัดนี้ไม่มีเก็บ ออกทั้งนั้นแหละ ออกหมด อย่างโกดังนี้ก็เต็ม นี่หลังไหลเข้ามาพวกโรงพยาบาลต่างๆ มา เราขนมาไว้เต็มโกดังๆ ทางไหนมาได้หมดเลย เราให้ มีแต่ให้ละที่นี้ ให้เรื่อยๆ ได้มาเท่าไรให้ ให้จนพอ ในหัวใจเราก็จพอ เราไม่ได้หาอะไรอีกแล้ว ไม่สงสัยในการเป็นการตายของตัวเอง ว่าตายแล้วจะไปเกิดที่ไหน ไปสูงหรือไปต่ำ หายสงสัย

อยู่กับความพอ พอนี้พอด้วยความเลิกละเสียด้วยไม่ใช่พอธรรมดา พอด้วยความเลิกละ ธรรมกับใจเป็นอันเดียวกันมันก็เป็นธรรมดา รวมกันแล้วก็ป็นธรรมดา อยู่ในชั้นอันนี้ละ อยู่ครองกันไปในชั้นนี้มันจะแตกจะดับวันไหนมันก็จะไปของมัน ส่วนจิตก็ครองกันไป เมื่อชั้นแตกแล้วธรรมธาตุไม่แตก ออกเป็นธรรมธาตุล้วนๆ นั้นละนิพพานเที่ยง อยู่ตรงที่ธรรมธาตุนั้นแล คำว่านิพพานเที่ยงเป็นธรรมดา ไม่แปรไปเป็นอะไรอีกแล้ว กฏ อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ไม่เข้าเกี่ยวข้องได้เลยในธรรมธาตุนั้น หมดโดยสิ้นเชิง นั้นละให้พากันปฏิบัติ

สิ่งที่มีอยู่หาได้ทั้งนั้นละ อะไรมีอยู่ บาปมีอยู่ บุญมีอยู่ หาบาปได้บาปหาบุญได้บุญ หาอะไรได้อันนั้น เพราะมีอยู่ด้วยกัน นี่เราหาบุญกุศล หาจนพอใจแล้วก็ไม่ต้องหาอีก เมื่อใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วก็ป็นธรรมดา ธรรมธาตุนี้พอตัวอยู่กับนั้นหมดเลย นี่ก็ชีวิตแห่งความเป็นพระมานี้ก็คุ้มมันได้ ๗๓ ปี หรือ ๗๔ ปี นับพรรษาเจ้าของก็ไม่ได้นะ บวชมาเห็นแต่มีดกับแจ้งๆ เลยนับพรรษาเจ้าของไม่ได้ว่าบวชมานี้ได้กี่พรรษา นับไม่ได้ จำได้แต่บวชวันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๔๗๗ จนกระทั่งถึงปานนี้มันได้กี่ปี (๗๓ เจ้าคะ)

เอ้อ นั้นละ บวชมาได้ ๗๓ ปี พรรษาเจ้าของอายุเจ้าของก็ไม่ว่าทำอะไรอย่างนี้ นี้ดูว่าอายุก็จะย่างเข้า ๙๕ แล้ว จวนจะไปแล้วนะ พูดอย่างอาจหาญเลย จวนจะไปแล้วไปก็มีแต่เรื่องธาตุเรื่องชั้นส่วนรวมส่วนผสม แตกจากส่วนผสมคือ ดิน น้ำ ลม ไฟ นี้เขาก็เป็นธาตุเดิม ส่วนนั้นก็ป็นธรรมดา ถ้าชำระได้เต็มเม็ดเต็มหน่วยจิตดวงนั้นก็ป็นธรรมดาไปเลย นั้น ถ้าไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วยจิตดวงนั้นจะเป็นภพเป็นชาติ เกิดที่นั่นตายที่นี้สูงต่ำ นรกอเวจี สวรรค์ พรหมโลก ถ้าถึงนิพพานแล้วก็ป็นธรรมดาไปเลย นี้ถึงแล้วซึ่งธรรมดา

เราหายสงสัยเราพูดจริง ๆ เราสอนโลกเราจึงสอนได้อย่างอาจหาญชาญชัย ไม่สงสัยว่าจะผิดไป เพราะความถูกต้องแม่นยำอย่างเลิกละอยู่ในหัวใจนี้หมดแล้ว

ออกไปตรงไหนก็ถูกตรงนั้นๆ ดังพระพุทธเจ้า สาธุ พุฒแล้วไม่ได้วัตรอย ท่านว่าสวากขาตธรรมท่านตรัสไว้ชอบแล้ว ชอบมาจากหัวใจท่านที่บริสุทธิ์ที่สุดส่วน นี้ชอบมาจากหัวใจได้ออกไปก็ชอบอย่างเดียวกัน เอา หัวใจกับธรรมซึ่งเป็นของคู่ควรกัน นับแต่พระพุทธเจ้าลงมาถึงสัตว์ตัวสุดท้าย ได้ถึงขั้นธรรมพอแล้วภายในใจก็เป็นธรรมชาติด้วยกัน ให้กันตั้งใจปฏิบัติให้พอ

ในโลกนี้เราหายสงสัยทุกอย่างแล้ว เราไม่มีอะไรที่จะเป็นข้อข้องใจสงสัยข้องแหวะตายแล้วจะไปเกิดที่นั่นที่นี้ เราหายสงสัยในปัจจุบัน เวลานี้ก็ยังเหลืออยู่ตั้งแต่ธาตุขันธ์ซึ่งเป็นสนามแห่งโลกธรรม ใครอยากตีกีติมา ใครอยากชมก็ชมมาเท่านั้นเอง ส่วนจิตใจผ่านแดนสมมุติไปหมดโดยสิ้นเชิงแล้ว ไม่มีอะไรจะตำหนิติเตียนถูกต้องละ ไม่ถึง ส่วนธาตุขันธ์นี้อยู่ในแดนแห่งโลกธรรมต้องมีติเตียน แม้แต่พระพุทธเจ้าก็ยังได้รับความติฉินนินทา เขาเจ้าคนไปด่าว่าพระพุทธเจ้า ไปบิณฑบาตเดินไปตามทาง เขาจ้างคนเดินเป็นแถวยื่นเป็นแถว พระพุทธเจ้าเสด็จบิณฑบาตไป ใ้อัฐ ใ้อลา ใ้อหัวโล้น ใ้อหา ขอทาน

เขาวัวไป พระองค์ก็บิณฑบาตไปเรื่อยๆ พระอานนทน์นั้นอยู่ข้างหลังจะตายละ สะทกสะท้านหัวน้ไหวขวยเขินทุกอย่าง ทูลขอพระพุทธเจ้าให้ไปที่อื่น ที่นี้ถูกเขาด่าเขาว่าทุกอย่าง ประเภทที่เขาจะว่าละ แล้วพระองค์ก็ย้อนถามว่า แล้วจะให้ไปไหนละ อานนท ที่นี้เขาวัวเราจะให้ไปไหนละ ไปเมืองนั้นเมืองนี้ เมืองนั้นเขาก็มีปากเขามีหัวใจ ถ้าเพื่อเมืองนั้นเขาวัวเราจะไปเมืองไหน ไปเมืองไหนเขาก็ว่าเหมือนกัน เราจะไปเมืองไหนละอานนท ท่านก็ยกขึ้นถึงข้างใหญ่ เราเหมือนข้างใหญ่ตัวเข้าสู่สงคราม ไม่หัวน้ไหวลูกศรจะมาจากไหน ตั้งหน้ารบเท่านั้นเพื่อชัยชนะ นี้เราตถาคตก็เป็นอย่างนั้น ไม่หัวน้ไหวกับโลกธรรม เราเหนือโลกธรรมหมดแล้ว เราไม่หัวน้ไหว นั้นเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้า กับพระอานนทต่างกัน

พระอานนทตามเสด็จพระพุทธเจ้าหัวน้ไหวขวยเขินทุกอย่าง สะท้านภายในจิต ไม่สะทกสบายเพราะถูกเขาด่าหนิติฉินนินทา พระพุทธเจ้าเฉยไม่สนใจ เฉยคือยังงั้นมันเหมือนอะไร เฉยนั้นมันเหมือนหมาปล่อยหาง เข้าใจไหม หมามันปล่อยหางมันเฉยแต่คนนี่ปล่อยไม่ได้นะ ตบโน้นตบนี้ หมานี้ปล่อยเฉยเลย ไม่สนใจ หมาปล่อยหางไม่สนใจ แต่คนปล่อยหางตบนั้นตบนี้เรื่อยไป บางทีก็ขยิบตาใส่กัน เมียขึ้นมา เขามาซื้อวัวต่อรองกันอยู่นั้นละ นั่งอยู่บนชานต่อรองกันอยู่ นั่งก็นั่งปล่อยหาง เวลาต่อรองกันอยู่ก็ไม่สนใจกับหาง ปล่อยหางไปเรื่อย หนองกะปาด นี่นิทานหนองกะปาด เข้าใจไหม

หนองกะปาดนั้นเขาปล่อยหาง เมียมาขยิบตาใส่ผิว เขาขอซื้อวัวตัวละ ๓ บาท ผิวจะเอาตัวละ ๔ บาท ต่อรองกันไปต่อรองกันมาไม่สนใจปล่อยหางให้เขาเห็นละซิ มีแต่สี่

บาทๆ อยู่อย่างนั้น เมียขึ้นมาเห็นผ้าปล่อยหาก็เลยอายเขาชิตนี่ ขยิบตาใส่ผ้า ให้ปิดบังห่ามันนะ มันน่าอายเอาเหลือเกินความหมายว่าจั้นละ พอเมียขยิบตาใส่ นึกว่าเมียให้ขึ้นราคา ทีแรกก็สี่บาทๆ พอเมียขยิบตาใส่ก็ห้าบาทๆ เข้าใจไหมละ ห้าบาทๆ เขาก็อึ้ง ตั้งแต่ ๓ บาทกับ ๔ บาทมันก็ยังไม่ลงกัน นี่ไปอะไร ๕ บาท ไปแล้วเรา เขาก็ลงไปทีนี้เมียพ้อออกมาจากในห้อง นี่เขาจะให้ตัวละ ๓ บาทก็ควรจะขายให้เขาแล้ว ก็เธอขยิบตาใส่ฉัน ฉันนึกว่าให้ขึ้นราคาฉันก็ขึ้นราคาชิต ไม่ขยิบตายังไงก็ปล่อยทำให้เขาดูมันน่าอายเขาจะตาย โอ๊ย ตายๆ มาเอาเสียทีนี้ ลตราคาลงเท่าไรเขาไม่มองเลย ไปเลย นี่นิทานหนองตะปาดเข้าใจไหม มันเป็นอย่างนั้น

พวกเรานี้มีแต่พวกปล่อยห่านะ คือเปลอสติ ไปไหนเปลอสติๆ เลินเล่อเปลอสติ ไม่มีราคา คนเปลอสติไม่มีราคานะ สติติดตัวๆ เป็นคนมีราคาเป็นคนมีความเพียร ยืนเดิน นั่ง นอน มีความเพียรประจำตัวด้วยความมีสติ ถ้าไม่มีสติเดินจงกรมจนขาหักก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร จำเอานะ สติเป็นของสำคัญมากทีเดียว เอาละวันนี้พูดเพียงเท่านั้น ละ ต่อไปนี้จะให้พร

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ